

Tak jsme tady po prázdninách a po sletu zase. Na vašich stránkách. Teď jsme je ale pro vás připravili trochu netradičně. Vlastně jste si je připravili sami. Skoro všechny příspěvky jsou totiž od vás – tedy abychom byli přesní: od vás, kteří jste zaslali své příspěvky do Velké sletové soutěže. Některé z nich byly oceněny, jiné se v hodnocení umístily o něco níže, než jsou stupně vítězů. Ale to nevadí. Líbily se nám všechny – ať již psané, kreslené nebo fotografované. A bylo nám líto se o ně s vámi nepodělit. Tak si je vychutnejte s námi.

Slet v Praze

*V sobotu jsme dojeli,
a v Sazka Areně byli,
v neděli byl pochod
a nádherný dupot.*

*V pondělí jsme jeli metrem,
na Strahov spěchem,
to nám však nevadí,
užili jsme si srandy.*

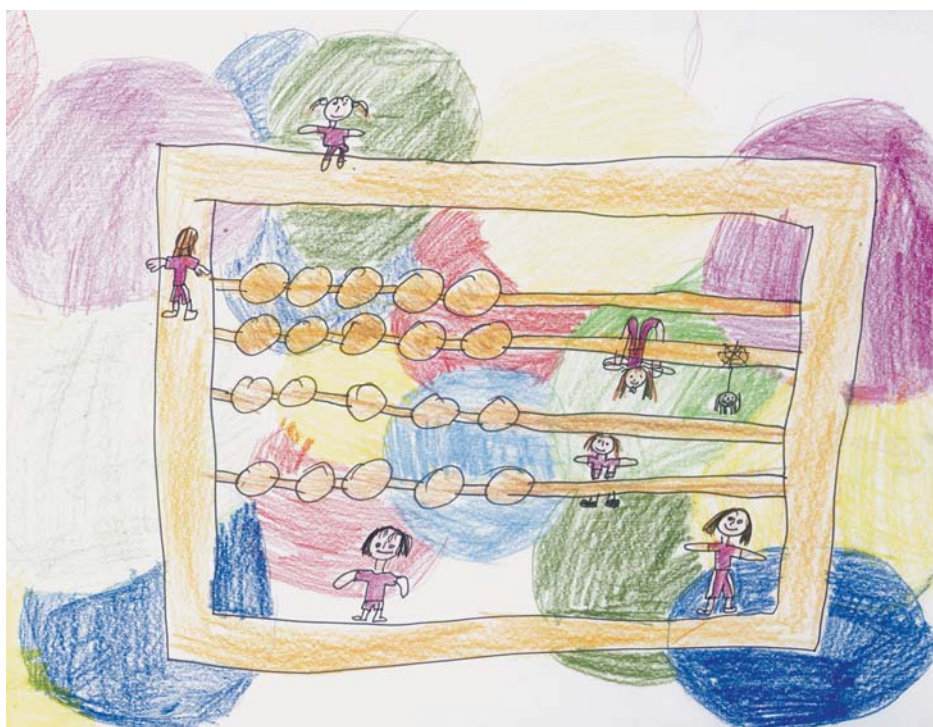
*Viděli jsme hrad
a neměli jsme hlad.
To bylo v úterý,
šli jsme kolem Vltavy.*

*Generálka ve středu,
zvedlo nám to náladu.
Pěkně jsme si zacvičili
a krásně jsme se probrali.*

*Ve čtvrtek potěšení,
bylo to mé vystoupení.
A potom jsme zabalili
i do vlaku nasedali.*

*V pátek už jsme doma byli,
pěkně jsme se pobavili.
Celý týden v Praze
vedlo se nám blaze.*

Miroslava Vykoukalová, 11 let
Němčice nad Hanou

Velká sletová soutěž

Letos v dubnu jsme vyhlásili Velkou sletovou soutěž: Ztvárněte slovem, obrazem, kresbou dění kolem XIV. všesokolského sletu. V minulém vydání časopisu SOKOL jsme zveřejnili vítěze dvou kategorií, které společně se vzdělavatelským sborem vyhlásilo tiskové oddělení České obce sokolské. Byly to kategorie literární (rozdělená na kategorii próza a kategorii básničky) a fotografická.

Do třetí kategorie – výtvarné, kterou vyhlásilo oddělení marketingu a propagace, se přihlásilo značné množství kreseb, a tak není divu, že její vyhodnocení trvalo o něco déle. Proto také i když jsme již jednu ze zaslaných kreseb v minulém vydání zveřejnili na druhé straně obálky, nemohli jsme uvést, jaké místo v soutěži obsadila. Shodou okolností právě tato kresba obsadila jedno z prvních míst. Ano, správně píšeme „z prvních míst“; výtvarnou část Velké sletové soutěže totiž její pořadatel rozčlenil do čtyř věkových kategorií.

V prvním říjnovém týdnu se sešla porota, která všechny kresby posoudila a určila konečné pořadí. Výsledky (prvních pět míst v každé kategorii), jak nám je marketingové a propagační oddělení poskytlo, otiskujeme:

Vyhodnocení výtvarné soutěže

Kategorie DO 6 LET

1. místo Matěj, župa Severočeská
2. místo Alžběta Kunčíková, Sokol Spořilov
3. místo Evička, župa Severočeská
4. místo Honzík Slepíčka, Sokol Komárov
5. místo Anička, župa Severočeská

Kategorie DO 10 LET

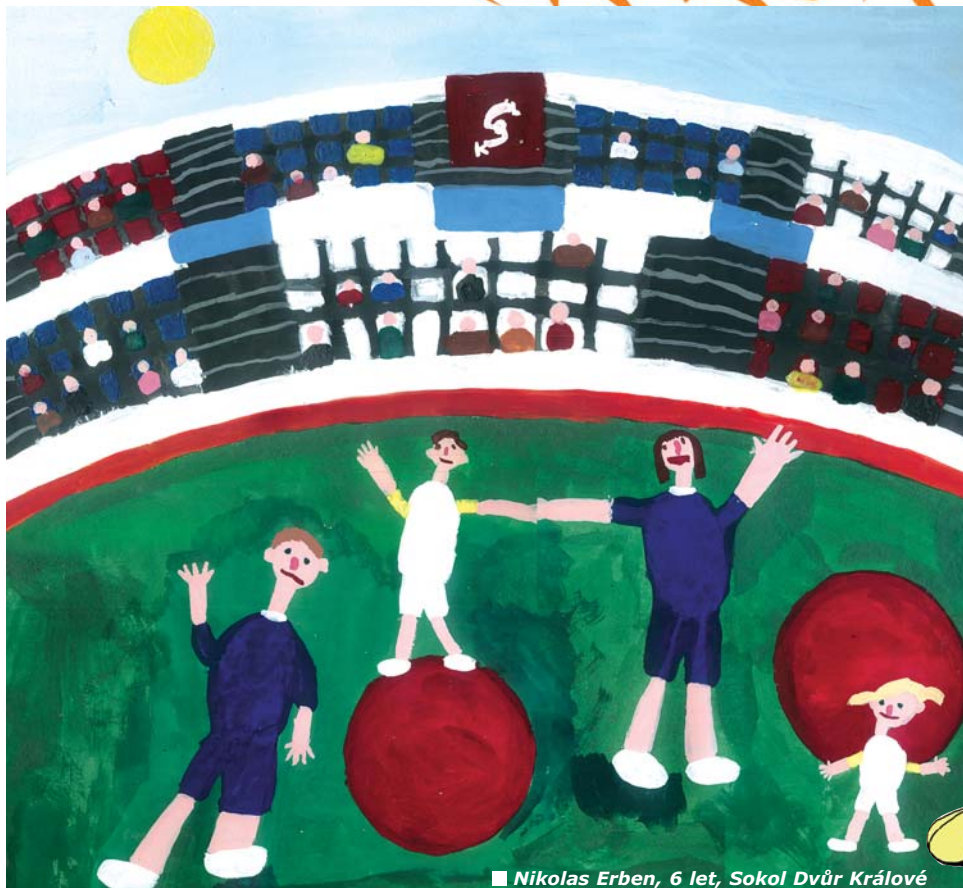
1. místo Eva Špatenková, Sokol Dvůr Králové n/L
2. místo Nikolas Erben, Sokol Dvůr Králové n/L
3. místo Simona Kyšperská, Sokol Dobříš
4. místo Dáša Ludáčková,
5. místo Martin Brňák, župa Severočeská

Kategorie DO 15 LET

1. místo Jana Gablovská, 5. ZŠ Příbram
2. místo Lucie Pavlová, župa Sladkovského
3. místo J. Plicková, A. Hladová, 5. ZŠ Příbram
4. místo Kristýna Trokšarová, 5. ZŠ Příbram
5. místo Alžběta Bernardová, Sokol Hronov

Kategorie NAD 15 LET

1. místo Kateřina Karešová, Sokol Dvůr Králové n/L
2. místo Terezie Procházková, Sokol Dobříš
3. místo Ludmila Rejlarová, Sokol Dobříš

■ **Nikolas Erben, 6 let, Sokol Dvůr Králové**

Slet

Skladatelé, autorky
cvičili jak veverky.
Ty co cvičíš trampoline
mají bílé ponožky.
Ty co cvičíš sluníčka
jsou naše zlatička.
Ty co cvičíš chlapáky
mají modré trenýrky.
Korálky se rozsypaly
děti nám je posbíraly.
Nakonec tancovaly bubínky
vlnily se sukýnky.

Barbora Šiková
Sokol Plzeň

setkejte se s námi na
www.junior.sokol-cos.cz

Zmizení

Uvádíme povídku naší stále dopisovatelky 16leté Lenky Khýrové ze Sokola Dvůr Králové nad Labem, která v literární sletové soutěži získala druhé místo a zvláštní odměnu redakce.

„To by mě zajímalo, kde ta Kristýna je“, podívala se Hanka už potřetí na hodinky.

„Přece jsme byli domluvení, že se tady o půl osmé sejdem. Všichni čekáme

akorát na ni, a ona nikde! A za čtyři minuty ten vlak odjíždí!“

„Tak já jí zavolám“, nabídla se Soňa, kamarádka Kristýny, a už si přikládala telefon k uchu. „Má ho vypnutý“, oznámila po několika sekundách.

„Zkus to ještě jejím rodičům, třeba jí bolí hlava a nemůže se ozvat“, navrhla už značně nervózní Hanka.

Soňa ochotně vytočila číslo Týniny matky: „Dobrý den, tady Soňa .. Ano.. Můžete mi prosím říct, kde je Kristýna? ... No Týna, jestli s námi teda dneska jede .. Cože? Aha, ne, ještě ne. To je divný .... Hm, tak nashle.“

Ostatní na Soňu upřeli dychtivé pohledy, z hovoru totiž nebyli příliš moudří. Zachmuřeně je informovala: „Její mamka říká, že Týna odešla z domova už před půl hodinou, aby stihla autobus na nádraží. Jenže já jsem tím autobusem jela a ona tam rozhodně nebyla!“

Přítomní se po sobě zmateně podívali. Hanka přemýšlela nahlas: „Třeba to jen nestihla a teď musí jít pěšky. Mohli

bychom na ni počkat, jenže to by nám ujel vlak. Chlapi musí jet teď, mají zkoušku od půl dvanácté a Rozkvetlá louka je hned po nich.“ Zamyslela se: „Počkejte, mám nápad! Co kdyby tímhle vlakem jeli jen chlapi a Radka se svými holkami? Další spoj jede v devět osmáct, my bychom do té doby počkaly na Kristýnu a všechno by se dalo v pohodě stihnout!“

Už slyšeli vlak přijíždět. Radka se rychle rozhodla: „Dobře, nemáme jinou možnost. Tak honem, nastupovat!“ pobízela muže a své svěřenkyně do vagónu. Hanka, Soňa a ostatní ženy z aerobiku na nástupišti osaměly.

„Zkusím jí zavolat ještě jednou,“ rozhodla Soňa po dalších dvaceti minutách bezvýsledného čekání. „Nedostupná.“ Musela však s lítostí konstatovat. „To je hrozně divný“, zamračila se Hanka a pak se obrátila k ostatním: „Popravdě

nevím, co teď mám dělat. Už ani tak nejde o to, že Kristýna chybí do čtverce, zvládly bychom to odcvičit i bez ní. Jenže kde je? Její maminka ji vypustila z domova, ale ona sem nedorazila a nebere telefon. Máme na ni čekat, jít ji hledat, jet bez ní? Co myslíte?“ Jedna žena řekla: „Já si myslím, že bychom měly normálně jet bez ní, takhle stejně nic nevyřešíme!“

„To je pravda“, uznala Hanka, „ale co

když se jí něco stalo?“ „Nebo se taky někde zašila se svým klukem a odmítla s nimi jet“, oponovala ta žena svým nekompromisním názorem.

„Určitě ne, přece by mi dala vědět!“ Bránila Soňa svou kamarádku.

Ta protivná babka se na ni shovívavě usmála: „Holčičko, třeba se ti taky nesevějuje úplně se vším... Říkám vám, ještě se ukáže, že se jí jen nechtělo!“

„Snad máš pravdu, Vlasto,“ povzddechla si Hanka. „Stejně mám ale takový divný pocit. No nic, tak jedem bez ní a snad se to vyřeší.“

Soňa ve vlaku mlčela. Nejraději by se na celý slet vykašlala a šla svou kamarádku hledat. Co když se jí něco stalo? Co když ji někdo unesl? – To se Soňa honilo hlavou. Ostatním také nebylo do smíchu. Svoji skladbu sice odcvičily, ale jejich pohyb postrádal tu pověstnou jiskru a jejich nálada se rovnala bodu mrazu. Soňa se ještě několikrát zbytečně pokusila Kristýně dovolat.

Na nádraží celá výprava vystoupila z vlaku. Už tam nedočkavě čekali Týnini rodiče. „Kristýna s vámi není?“, vyhrkla hned paní Čížková. Hanka jí musela vysvětlit celou situaci a vypadala při tom hrozně sklíčeně.

„Ale – tak kde teda je?“ zalapala paní Čížková po dechu. Nikdo neodpověděl. Nikdo to nevěděl.

Policie vyhlásila po Kristýně pátrání téměř okamžitě, to však bylo a je bezúspěšné. Kristýna Čížková je na seznamu pohřešovaných mladistvých už šedesát osm dní. Zdá se, že zmizela beze stopy.

Lenka Khýrová